

Cả Đời Có Người

Contents

Cả Đời Có Người	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	5
3. Chương 3	9

Cả Đời Có Người

Giới thiệu

Thể loại: Đoàn văn, hiện đại đô thị, nhất thụ nhất côngEditor: FuyuBeta – reader: Băng TiêuThân t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ca-doi-co-nguoi>

1. Chương 1

“Bởi vì mơ thấy người bỏ đi, ta bật khóc mà tỉnh giấc, nhìn gió đêm thổi qua khung cửa sổ, người liệu có cảm nhận được tình yêu này của ta, đợi đến một ngày nào đó già đi, người có còn bên ta nữa hay không? Đây lời thề gian dối, theo chuyện xưa chậm rãi bay đi. Bao nhiêu kẻ từng ái mộ dung nhan người khi còn xuân xanh, nhưng có ai muốn thừa nhận năm tháng vô tình trôi mãi, bao nhiêu người từng đến rồi lại đi trong cuộc sống của người. Nhưng hãy nhớ rằng cả đời có người, ta sẽ mãi ở bên cùng người bầu bạn...”

Người với người cùng nhau, bắt quá chỉ một chữ “duyên”. Cứ mắc mứu cùng nhau dây dưa không rõ. Có người hữu duyên nhưng vô phận, có người hữu phận, lại vô duyên. Chung quy đầu phải ai ai cuối cùng đều có thể nắm tay nhau đi suốt một đời. Nhưng vô luận thế nào, đã gặp gỡ, đã bên nhau, nhất định cũng là duyên phận, vậy đó là vì cái gì đây? Khi mọi thứ vẫn còn mông lung, biết đâu đã là định trước...

Ngôn Trọng Sơn cùng Long Hữu chính là một ví dụ điển hình như thế, cả hai như thể bị một sợi dây vô hình buộc chặt lại với nhau. Từ khi có trí nhớ đến nay, hai người đều ở bên nhau, được sinh trong cùng một bệnh viện, học cùng lớp, cùng trường, cùng ký túc. Ở cùng một tòa nhà, thậm chí cùng một tầng luôn.

Cha mẹ cả hai cũng là đồng nghiệp, rồi còn đồng học. Cho dù khi đi trên đường cái, một người cứ bên trái mà đi, một người thì nhằm bên phải mà bước. Nhưng cuối cùng cũng sẽ luôn tới chung một chỗ.

Nghịch duyên, đó là điều Trọng Sơn từng nói đầy bất mãn. Long Hữu chỉ cười cười, cười một cách đầy thâm ý, có chút vô lại, có chút bất đắc dĩ, có điểm ngây ngô, có phần mừng rỡ... Trọng Sơn còn chưa biết đằng sau cái cười kia rốt cuộc có hàm ý điều gì thì Long Hữu đã không còn ở bên người hắn nữa. Tìm bạn gái, có rất nhiều người yêu, tự nguyện chuyển lớp, không màng tới mẹ cha phản đối chuyển tới ký túc xá của trường ở trọ, nhiều, rất nhiều những gương mặt không thể nào nhận ra cứ luôn xuất hiện bên người Long Hữu. Hai người không hề cùng nhau đi học, cùng nhau chơi đùa cười vui, cũng chẳng cùng nhau tâm sự. Cả hai vẫn giống như trước đây, thường xuyên ngẫu nhiên mà gặp gỡ, nhưng cũng chẳng chuyện trò, giống hệt người dưng không quen không biết.

Trọng Sơn đối với tình huống như chiến tranh lạnh này cũng không thể nào làm gì khác được, cứ việc để cho mẫu thân đại nhân năm lần bảy lượt nghiêm khắc ra lệnh muốn hắn phải cùng Long Hữu khôi phục quan hệ. Nhưng đành chịu thôi, là người ta không thêm để ý đến hắn... Thế nhưng hắn cũng không có hứng thú cầm cái mặt mo đi dính vào cái mông người ta. Kỳ thật, hắn cũng có chút tức giận rồi, tự nhiên mặc danh kỳ diệu bị người ta chán ghét...

Cứ thế, mọi chuyện kéo dài tới 3 năm. Sau đó, khi học hết cấp 3, trong bản nguyện vọng của mình, Trọng Sơn chọn một trường đại học ở đầu phía Nam tổ quốc. Long Hữu thì chọn một trường ở mạn bắc đại lục.

Các vị bề trên của hai nhà ngay lập tức họp nhau một chỗ để thảo luận. Cuối cùng đi tới kết luận rằng, tự nhiên vốn là vĩ đại, năng lực của vận mệnh vốn rất thần kỳ, duyên phận là thứ không thể nào tránh khỏi, Trọng Sơn cùng Long Hữu vốn không có khả năng không học cùng một trường đại học. Cho nên hai nhà đối với nguyện vọng thứ nhất của con cái mình hoàn toàn không thêm để ý, lại còn giúp bọn hắn chuẩn bị học lại một năm. Nghịch thiên mà đi, sao có thể có khả năng thi đỗ cho được...

Long mẫu: “Tiểu tử, mặc dù cổ ngữ có viết ‘nhân định thắng thiên’, nhưng người cũng phải xem tình hình đã chứ...”

*Nhân định thắng thiên: người đã quyết thì cũng thắng được trời.

Tháng chín.

Trọng Sơn thật muốn khóc. Trải qua tháng bảy tẩy uế, tưởng rằng tháng chín sẽ đón quả vàng rụng xuống, có thể cáo biệt cuộc sống luôn phải hăng hái chiến đấu không ngừng ngày trước, sau đó đón chào cuộc sống đại học muôn màu muôn vẻ sau này. Quen một cô gái xinh đẹp, gặp gỡ thật nhiều anh em bạn bè. Buổi sáng có thể ngủ nướng trên giường, buổi tối có thể đi chơi suốt đêm, nghĩ muốn đi học thì đi học, không muốn đi học thì giảng viên cũng chẳng trách cứ người... Đây là những điều mà hồi cấp 3 hắn vừa nằm dài ra bàn lau nước miếng, vừa ao ước mà nghe các giáo viên ba hoa về giấc mơ đại học sau này. Nhưng hắn đã quên mất tiêu một điểm.

Hắn đích xác là đi tới phía Nam của tổ quốc, vấn đề là – đây đâu phải là nguyện vọng một của hắn. Trường nguyện vọng của hắn là ngôi trường bên cạnh cơ mà...

Cầm giấy báo trúng tuyển, kiêu ngạo theo hành lý, Trọng Sơn mang theo một bụng bất đắc dĩ hậm hực bước vào cánh cổng sắt vách nơi hắn đã đăng ký nguyện vọng một của mình...

...Tức cười, phản ứng đầu tiên của Trọng Sơn chính là xoay người bỏ về. Thế nhưng Ngón mẫu đi theo phía sau đã kịp thời giữ lại nói: “Tiểu Sơn, con định đi đâu?”

“Lão mẹ à, chúng ta tới sai chỗ rồi.” Trọng Sơn vẫn không hề muốn thừa nhận sự thật.

“Sao có thể chứ, đây rõ ràng chính là XX Học viện mà.” Ngón mẫu ngữ khí rất nghiêm túc đem tên trường ở trước cổng đọc một lần, như thể Trọng Sơn quả thực là đang vũ nhục trí thông minh của nàng vậy.

Trọng Sơn miệng lầu bầu vô cùng ủy khuất, đành cố trút giận sang cánh cổng trường ngay bên cạnh...

Trên cửa, nước sơn đã bong ra từng mảng, lộ ra bức tường loang lổ, bậc thang xuống phía dưới thì gồ ghề mấp mô đầy những ổ gà với các vết lồi lõm, thậm chí thiếu đi mấy cái lỗ.

“Bên trong hẳn là tốt hơn...” Rốt cục phát hiện ra tâm sự của con mình, mẹ hẳn đành mở lời an ủi. Nàng nắm lấy cánh tay Trọng Sơn rồi bước qua cánh cửa.

Bên trong thật sự cũng không hề tệ, các đàn anh đàn chị cũng rất tốt, rất nhiệt tình hướng dẫn cùng giúp đỡ những sinh viên khóa mới bọn họ. Nhưng là Trọng Sơn chung quy vẫn có cảm giác như trên mặt bọn họ đang tuyên cáo một cái tin tức, hắc hắc, nhất định sẽ có quỷ mang xui xẻo tới...

Ủy khuất, hảo ủy khuất mà.

Đẩy ra cánh cửa ký túc xá, một hình bóng quen thuộc đang bận rộn bỗng dưng đập vào mắt hắn.

Hình như đã gặp qua ở đâu rồi...

Đầu óc Trọng Sơn vẫn còn đang bận suy nghĩ, người bên cạnh đã phản ứng trước, thốt lên: “Dữu Tử!”

Hình bóng kia hơi ngừng lại một chút, sau đó chậm rãi xoay người.

Quả thật là Long Hữu.

Hắn vẻ mặt cứ như gặp quỷ, gắt gao nhìn chằm chằm vào Trọng Sơn phía sau.

Không nghĩ tới hai người cứ nhiên lại gặp nhau tại nơi phía Nam đại lục của Tổ quốc thế này.

Sắc mặt Trọng Sơn cũng không tốt hơn được bao nhiêu, cứ nhiên cái thứ oan gia này có dứt thế nào cũng không ra được, chính mình đời trước có phải đã tạo nghiệt hay không vậy trời?

“Này, Tiểu Hữu, mẹ con đâu?” Mẹ hắn dò hỏi khi không thấy bạn đồng học ngày xưa, cũng là đồng sự bây giờ.

“... Chỉ có con tới đây...” Long Hữu trả lời, hai tròng mắt vẫn dừng lại trên người Trọng Sơn như trước.

“Giỏi quá, con cũng học hỏi người ta đi.” Lão mẹ chọc chọc bên người Trọng Sơn, vẻ mặt ra chiều bất mãn. “Chính là con mình tại sao lại không trưởng thành như vậy, đã lớn bằng này rồi mà vẫn không rời được cha mẹ. Ảnh hưởng cuộc sống hạnh phúc của chúng ta luôn.”

Trọng Sơn xoay người lại, hai mắt trợn trắng mà nhìn, đang định nhắc nhở mẫu thân đại nhân xem ai chính là người lo cho hắn đến nỗi phải đi theo, rồi vẫn là ai hăm dọa nhắc hắn sắp xếp hành lý chứ.

“Tiểu Hữu à, Tiểu Sơn của chúng ta lần đầu tiên xa nhà, con hãy chiêu cố nó một chút nhé...” Ngón mẫu rất nóng lòng đem củ khoai lang nóng giao cho Long Hữu để chính mình có thể nhanh chóng về cùng lão công ân ân ái ái.

“... A vâng...”

Không cần phải không tình nguyện như vậy đâu, ta đây mới là người không có hứng thú nhờ người chiếu cố. Trong lòng Trọng Sơn tức đến bốc hỏa, liền lập tức phát tiết lên đồng hành lý đang để ở một bên.

Hết lãi nhải rồi cần nhằn xong, cuối cùng, lão mẹ hắn thỏa mãn đi về, đầu cũng không thèm quay lại, bộ dáng vô cùng thoải mái. Nàng còn nói, Long Hữu đã làm gì thì có thể yên tâm 100%.

Tinh thần của Trọng Sơn đã rơi xuống mức thấp nhất, cuộc sống sau này làm sao vượt qua nỗi này, ngẩng đầu không gặp cúi đầu lại thấy... Mà bọn hắn thì bất luận ngẩng đầu cúi đầu gì đều thấy tất...

Cái thứ nghiệt duyên đáng chết, Trọng Sơn trong lòng thấm chửi rửa.

“Ngón Trọng Sơn.”

Một hồi lâu, Trọng Sơn mới thềm phản ứng.

Ngày xưa từng là huynh đệ tốt đến mức cùng mặc chung một khổ, vậy mà giờ lại gọi thẳng đại danh của hắn một cách đầy xa lạ như thế. Trong lòng hắn thấy thật đau xót, như thể mắc xương cá trong cổ vậy.

Thật sự không thể trở lại như trước được nữa sao?

“Làm cái gì!” Để che dấu sự yếu ớt của mình, khẩu khí của Trọng Sơn cũng không hề dễ chịu chút nào.

Long Hữu lại không thèm để ý, chỉ vào Trọng Sơn cùng đồng hành lý đang để trên sàn nói: “Người ngủ ở trên sàn.” Ngừ khí vốn là đang ra lệnh, không cho phép người khác có chút nào phản đối.

“Đây là quy định ở đâu chứ?”

Trầm mặc.

“Long đại nhân như ngài cũng muốn cùng hạng thảo dân như ta tranh giường sao?”

Người vẫn chán ghét ta như vậy. Trong lòng Trọng Sơn như thể bị hung hăng đâm một dao, ngừ khí càng khó nghe thêm một bậc.

Trầm mặc, vẫn là trầm mặc.

Long Hữu tựa hồ cũng không muốn cùng Trọng Sơn đấu khẩu một cách vô nghĩa, dứt khoát lấy hành động tỏ rõ sự cố chấp của mình. Lập tức động thủ đem hành lý của Trọng Sơn mang đến chỗ đệm trên sàn. Sĩ khả nhẫn thực bất khả nhẫn, Trọng Sơn rốt cục bạo phát, một tay đoạt lấy hành lý của chính mình, hung hăng ném đầy xuống đất.

* Sĩ khả nhẫn thực bất khả nhẫn: Nếu chuyện này có thể dễ dàng tha thứ, thì còn chuyện gì không thể tha thứ nữa đây, nói cách khác, đây là chuyện không thể tha thứ được.

“Chán ghét ta, xem ta không vừa mắt thì cứ việc nói thẳng đi, chơi đùa kiểu này chỉ là trò của bọn trẻ con thôi, định bắt nạt ta sao. Ký túc xá này cùng lắm thì ta không thèm ở nữa!”

Trọng Sơn nổi giận dưng dưng xoay người đi tới đá văng cánh cửa ra vào, còn chưa kịp bước ra ngoài bỗng một quả bóng rổ từ đâu bay tới mà “thân mật tiếp xúc” vào cái đầu đáng thương của hắn.

Ban ngày ban mặt cư nhiên cũng có sao, đây là cảnh đặc sắc mà ngay trước khi té xỉu Trọng Sơn đã nhìn thấy.

Trọng Sơn cảm thấy như thân thể đang trôi bồng bềnh, bên tai vang lên tiếng trẻ con đang hát một bài đồng dao.

Trên thảo nguyên mênh mông rộng lớn, một hình bóng nho nhỏ đang vui đùa vào trong, sau đó nghe thấy một giọng nói tức giận của một hài tử vừa mơ hồ lại vừa có chút rõ ràng.

“Dữu Tử, người đang làm gì thế?”

“Ta đang đan nhẫn! Tặng cho người này.” Long Hữu nhỏ bé vẫn rất nghiêm túc mà tiếp tục công việc.

“Sao phải làm nhẫn tặng ta chứ?” Trọng Sơn khó hiểu.

“Như vậy thì chúng ta có thể vĩnh viễn ở bên nhau rồi, giống như ba và mẹ kết hôn ấy.”

“Ngu ngốc, nam sinh cùng nam sinh sao có thể kết hôn chứ.”

Một trận gió thổi qua, chiếc nhẫn cỏ xanh biếc thoát ly khỏi ngón tay nhỏ đang nắm giữ nó mà nhẹ nhàng tung bay lên bầu trời trong xanh. Ánh tà dương sáng chói chang chiếu lên khuôn mặt tái nhợt của nam hài, dần dần lãnh đạm đi...

Hắn lung lay thoáng cái đứng dậy, lê bước biến mất nơi chân trời đằng xa...

Trọng Sơn muốn đuổi theo, nhưng lại phát hiện chính mình không thể nào cất bước.

“Dữu Tử, trở về đi! Dữu Tử...”

Trọng Sơn từ trong mộng bừng tỉnh giấc, ngây ngốc sưng sốt một hồi, sau đó lại nhắm mắt lại.

Dữu Tử nho nhỏ...

Đã là chuyện của bao lâu trước rồi đây?

Khi đó Dữu Tử lúc nào cũng lải nhải bên tai, cả ngày Trọng Sơn có một cái đuôi luôn đi theo là hắn, có trốn cũng không thoát. Rõ ràng so với chính mình còn lùn hơn nhưng lại ra vẻ người lớn luôn muốn đứng phía trước để bảo vệ mình.

Đến lúc nào thì hắn đã cao hơn cả mình rồi, lại đến lúc nào thì hắn đã trở nên trầm mặc kiệm lời như vàng vậy chứ. Rồi đến khi nào... hắn lại trở nên như thể chán ghét mình?

... Thật nghĩ không ra, nghĩ không ra...

2. Chương 2

“Ngôn Trọng Sơn?”

Có người mở cửa bước vào, Trọng Sơn cũng không hề mở mắt, lửa giận trong lòng còn chưa hạ lại thêm phần nào, hắn bây giờ thật sự không có tâm tình đi để ý chủ nhân của giọng nói này. Không muốn âm ỉ thêm một trận nữa.

“Trọng Sơn?... Tỉnh dậy rồi sao?”

Trọng Sơn ngay cả mí mắt cũng không thêm động một chút, trong lòng thì không ngừng niệm Bàn Nhược Tâm kinh.

Ta phải nhẫn nại!

“Thế nào mà còn chưa tỉnh chứ...”

Long Hữu thì thào tự nói, đặt lọ dầu đang cầm trên tay xuống, nhẹ nhàng ngồi ở bên giường, gạt đi những sợi tóc đang phi tán trên trán Trọng Sơn, quen thuộc như đã từng làm mấy chục năm rồi, hay thậm chí còn lâu hơn thế nữa.

“Rõ ràng ngủ không ngoan mà nói thế nào cũng đòi ngủ trên giường, cũng không sợ nửa đêm trở mình rơi xuống đất. Cao hai thước thế này mà ngã xuống, không gãy xương thì cũng bị nội thương... Hơn nữa đã ngủ rồi là say như chết, sợ là có té gãy xương có khi cũng không kêu lên lấy một tiếng...”

Cái gì?

Trọng Sơn có điểm hồ đồ, Dữu Tử không phải chán ghét mình sao?

Nhìn thoáng qua Trọng Sơn, thấy hắn vẫn còn chưa tỉnh.

Long Hữu lại tiếp tục nói lan man ý nghĩ của mình: “Từ nhỏ đến lớn vẫn là như thế, không thèm nghe người ta nói, cũng không bị rơi mất trí khôn, thật không biết người ăn cái gì mà lớn lên đây. Tập quân sự hồi trung học cũng vậy, người bị ngã còn chưa sợ hãi...”

Này này, người hơi quá đáng rồi đấy nhé. Người mới là kẻ không biết ăn gì mà lớn lên, tật xấu nhiều một đống!

Long Hữu ngừng lại một chút, sau đó ngơ ngác nhìn khuôn mặt Trọng Sơn, cười khúc khích: “Người gây a... Thật lâu, lâu lắm rồi... không hảo hảo nhìn kỹ mặt người... càng ngày càng... ta...” Thanh âm sau đó thấp đến nỗi khó mà nghe rõ được. Chỉ thấy miệng hắn hơi mở ra rồi khép vào như cá ra khỏi nước.

Đầu mũi Trọng Sơn bỗng thấy hơi đau xót, từ từ áp mặt và vai mình vào người Long Hữu mà an ủi vỗ về. Mặc kệ nguyên nhân ra sao, lúc này hắn cái gì cũng sẽ tha thứ cho Dữu Tử. Anh em trong nhà có gì đáng để so đo cơ chứ?

“Dữu Tử...”

Long Hữu bị một tiếng này của hắn làm cho bừng tỉnh, vội giãy ra khỏi tay của Trọng Sơn, đứng thẳng người dậy.

“Dữu Tử?” Trọng Sơn ngây ngẩn cả người, tay vẫn ở giữa không trung, giơ lên không được mà buông xuống cũng không xong, xấu hổ vô cùng.

“Làm sao vậy?”

Long Hữu biến sắc, xoay người ra khỏi phòng ký túc xá.

“Làm cái gì chứ...?”

Hồi lâu sau, Trọng Sơn mới bật ra được câu hỏi. Hắn thật muốn hồ đồ rồi.

Liên tiếp vài ngày, Trọng Sơn cũng không nhìn thấy Long Hữu.

Hắn luôn ra ngoài trước lúc Trọng Sơn tỉnh giấc, rồi trở về khi Trọng Sơn đã ngủ. Trên đường nếu có tình cờ gặp thì cũng lập tức xoay người theo hướng ngược lại mà rời đi.

Trọng Sơn trong lòng đã bức xúc đến muốn đánh người, hắn muốn biết nguyên nhân, hắn không thể làm cho Dữu Tử rời xa mình thêm một lần nữa.

Dữu Tử, người từng coi thường nghiệt duyên của chúng ta như thế. Người trốn không thoát đâu... Hắn nham hiểm nghĩ trong lòng. Cái kia đã ngăn cản hắn đổi lại ký túc xá, hại hắn đầu đập vào bóng rổ khiến não bị chấn động hôn mê vài ngày trước, liệu có rơi vào đầu của Dữu Tử không đây.

Trọng Sơn phát hiện chính mình thế nào lại có bản lĩnh mồm miệng nói lời quạ đen xui xẻo như thế.

Nói phát trúng luôn.

Hơn ba tiếng sau, hắn bình yên nhìn mất cá chân của kẻ đã 7 ngày 14 giờ không nhìn hắn sưng to như cái bánh bao mà nằm trên giường.

Ta xem người có thể chạy trốn đi đâu.

Hắn thật có chút hả hê.

“Dữu Tử, người sao lại biến thành như vậy?”

Trọng Sơn giả vờ kinh ngạc hỏi.

Hắn sớm từ người khác biết được hung thủ hại Long Hữu bị thương đến tẹo chân chính là một hòn đá, ngay lúc trận đấu bóng rổ đang diễn ra lại đúng thời gian thích hợp, tốc độ vừa phải lăn ra, khiến cho Long Hữu tránh nên mới giẫm phải quả bóng.

Long Hữu xoay mặt vào phía bức tường, coi Trọng Sơn như là không khí.

Hảo tiểu tử, mặt như thế nhưng cũng không biết xấu hổ. Lại còn tỏ cái thái độ gì đây.

Trong lòng thì âm thầm đem tổ tông mười tám đời nhà Long Hữu ra mắng sao không biết tích chút âm đức, khiến cho hậu thế bị đột biến gen đến mức bất thường thế này.

Thế nhưng ngoài mặt, Trọng Sơn vẫn không hề đổi sắc, tươi cười như cũ, đi tới bên giường Long Hữu phi thường tốt mà xoa bóp cái chân đang sưng như bánh bao kia.

“A, sao lại nghiêm trọng như thế chứ.”

Nhìn Long Hữu mặt nhăn như khỉ, thế nhưng Trọng Sơn cũng không áy náy một chút nào.

“Dữu Tử, ngày đó người...”

Long Hữu cả người chấn động, sắc mặt trắng bệch ra. Trọng Sơn cũng không dám hỏi tiếp nữa, nhìn thần sắc Long Hữu thế kia, hắn biết là dù có hỏi hắn cũng sẽ không thể nào có được đáp án mình cần.

Hiểu rõ Trọng Sơn ai cũng không thể qua được Long Hữu. Vậy nên hiểu rõ Long Hữu nhất, há lại không phải là Trọng Sơn sao?

“Người chắc đói bụng rồi, ta đi lấy cơm giúp người.”

Đóng băng ba thước không thể chỉ do lạnh một ngày, dù sao tiểu tử này tính tình kỳ quái cũng không phải mới ngày một ngày hai mà hình thành, Trọng Sơn thở dài, trực giác hắn biết Dữu Tử cũng không phải chán ghét mình, chỉ là nguyên nhân có lẽ phải chờ một kẻ cả ngày chẳng mở miệng một câu kia...

Dữu Tử đã làm gì có lỗi với mình sao, hay là chính mình đã làm chuyện gì thương tổn tới Dữu Tử?

Một người thì nhỏ, hai người lớn chuyện, như thế nào cũng nghĩ không ra.

Khi hấn muốn nói thì hấn sẽ nói. Bây giờ, trọng yếu nhất chính là giải quyết vấn đề dân sinh. Trọng Sơn an ủi chính mình.

Niềm vui như lúc còn bé kia có thể trở về hay sao...

Dữu Tử...

Còn chưa tới nhà ăn, nửa đường Trọng Sơn đã bị người ta chặn lại.

“Hả, cậu là người cùng phòng với Long Hữu.” Nữ sinh hét lên chói tai, “Tiểu Hữu có khỏe không?”

Tiểu Hữu?! Sao lại thân mật như thế chứ, hấn với người lại chẳng phải quan hệ gì. Tiểu Hữu là để cho người gọi sao?!

Trọng Sơn thấy thật khó chịu, hấn không biết loại tâm lý này “đắc ý kỳ danh” được gọi là “ghen”.

“Chân hấn bị tẹo như vậy cần phải được hảo hảo bồi bổ. Đến, cầm hộ ta mấy thang thuốc cho hấn, cường gân hoạt huyết, đã chưng hết 3 canh giờ đấy.”

Sau đó lại có một nữ sinh không biết từ nơi nào chui ra, trong tay bao lớn bao nhỏ, thuốc thang cứ đưa tới không ngừng. Vừa nhìn thì biết đã được bí mật chuẩn bị từ lâu.

Bị thương tẹo chân cũng phải tắm bổ sao, người nghĩ hấn vốn là trư hủ! Dữu Tử ghét nhất là phải ăn mấy thứ thuốc loạn thất bát tao thế này! Cứ bồi bổ như vậy, khó trách các người lại béo như heo.

Long Hữu vẫn luôn được nữ sinh hoan nghênh như thế.

Ý thức được điều này, tâm tình của Trọng Sơn càng trở nên buồn bực tới cực điểm. Hấn tìm một thùng rác ở nơi vắng vẻ, không chút do dự đem những thứ các nữ sinh kia đưa cho Long Hữu trút hết sạch vào, vẫn chưa hả giận, hấn còn bồi cho cái thùng rác đáng thương thêm hai cước.

“Ta cũng thật là ngây thơ.”

Trọng Sơn thở dài, hấn đương nhiên biết hành vi mới vừa rồi của mình là ngu ngốc đến dường nào. Mang theo tâm tình phức tạp, hấn trở lại ký túc xá.

Mới vừa bước vào cánh cửa, mặt Trọng Sơn thoáng cái đen đi. Long Hữu đang ngồi trên giường cùng mấy nữ sinh chuyện trò vui vẻ.

Trọng Sơn có thể cảm thấy được, nụ cười kia chói mắt biết bao nhiêu.

Trên bàn là một mảnh bữa bãi cơm thừa canh cặn không được ai thu dọn. Trái tim Trọng Sơn như bị hung hăng đâm một kiếm, thức ăn hấn vẫn cầm trên tay là đồ hấn phải ăn khổ khổ đi mua, giờ lại trở nên thừa thãi. Hấn thấy hối hận tại sao lúc nãy không quăng luôn nó vào thùng rác cho rồi.

Hấn lặng im không lên tiếng, bỏ hộp cơm đấy, sau đó đi tới giường của mình, cầm lấy một quyển sách khá bắt mắt ra đọc, cố gắng làm cho nội tâm đang quay cuồng tĩnh táo đôi chút.

Dù sao người muốn cùng Long Hữu nói chuyện cũng rất nhiều, vì vậy một nữ sinh đang ở cạnh Long Hữu quyết định thay đổi mục tiêu.

“Mình là Dương Hiểu, cậu tên là gì?”

“Ngôn Trọng Sơn.” Trọng Sơn trả lời. Mang theo một chút ý vị trả thù, một chút bất cần cùng nóng nảy, hấn mỉm cười, chính là khuyển thành khuyển quốc.

Nữ sinh đơn thuần nhất thời xấu hổ đến đỏ mặt.

“... Cậu, cậu, cậu đang đọc sách gì thế?”

“Tiểu thuyết kinh dị.”

“Mình cũng thích xem loại sách ấy lắm, bên trong miêu tả rất nhiều cảnh kinh dị mà chân thật đến đáng sợ, nào là ruột, tay chân rụng rời nha, thật giống như mình được chính mắt trông thấy vậy...”

Nhân sinh khó gặp tri kỷ, Dương Hiểu hai mắt như phát ra ánh sáng.

Trọng Sơn cũng cảm thấy như vậy, ngay cả Dữu Tử cũng đối với sở thích này của hắn mà kính nhi viễn chi, vậy mà không ngờ hôm nay lại gặp được tri âm.

*Kính nhi viễn chi: tôn trọng nhưng không thể gần gũi, câu này ý nói hắn hiểu nhưng vẫn không chấp nhận được sở thích đó của Trọng Sơn.

Hai người hưng phấn ngay lập tức bắt đầu tổ chức một buổi hội thảo nghiên cứu.

“Cuốn ‘Xử nữ’ mới xuất bản rất đặc sắc, trong đó có miêu tả chi tiết thập đại cực hình kinh khủng nhất nha.”

“Nói đến thập đại cực hình, tàn nhẫn nhất chính là lăng trì, ha ha, từ chỗ bắt đầu cơ ngực của người đang sống sờ sờ mà cắt lấy một miếng thịt...”

“Không đúng, tàn nhẫn nhất chính là Đan hương hình. Mình từ một quyển sách khác đã xem được, cái này trước là đem người...”

Đồng học Giáp: “Ta thật sự thấy buồn nôn...”

Đồng học Ất: “... Bọn họ phải chăng là có khuynh hướng phạm tội ...”

“Ta thấy mệt rồi.”

Long Hữu cúi đầu, thanh âm không lớn lắm nhưng cũng đủ để cho mọi người nghe thấy.

Chủ đã muốn đuổi, khách tới chơi đành phải buồn bực ra về, đi xa xa rồi vẫn còn nghe thấy những âm thanh oán giận.

“Đều là tại người, không có việc gì hay sao mà đi thảo luận mấy thứ cực hình. Làm cho Long Hữu hoảng sợ...”

Dương Hiểu ngoảnh mặt làm ngơ, chỉ một mực hướng Trọng Sơn phát tay, “Lần sau gặp lại.”

Trọng Sơn mỉm cười gật đầu.

“Người thấy hợp ý nàng rồi?” Phía sau khí lạnh đột nhiên kéo tới.

“Nếu đúng vậy, người sẽ giúp ta làm quen sao?”

Trọng Sơn giận dữ nói, không hề thấy được vẻ mặt Long Hữu hiện lên nét bi ai thống khổ.

“Người đừng mơ tưởng!”

Long Hữu đột nhiên như phát điên, rống giận giống như bị tâm thần: “Không cho phép người thích nàng, ta... ta...”

“Người thích nàng, nên không cho người khác thích hay sao?” Trọng Sơn đáp lại một cách mỉa mai, trong lòng như đang tan nát.

“Không, không... người đừng ép ta, ta, ta...”

“Người định thế nào, uy hiếp để ta buông tay sao? Muốn đánh muốn giết, cứ việc!” Thanh âm của Trọng Sơn đã cao lên, cơn tức càng thêm bùng phát.

Long Hữu như thể bị nghẹn họng, không thém nhìn đến Trọng Sơn nữa, chán nản ngã lên giường, sau đó giấu mình trong đồng chăn mềm to sụ.

“Người ở đây ghen tuông buồn bực cái gì!” Trọng Sơn tức giận đến mở miệng mắng to, xông lên thô lỗ muốn lôi Long Hữu ra khỏi đồng chăn mềm, “Có cái gì thì cứ nói đi, buồn bực cứ để trong lòng, định để đến khi ta ngủ thì nói cho ta nghe chắc!”

Chỉ trong chốc lát, Trọng Sơn đã thở hồng hộc, Long Hữu thể nhưng vẫn không sút mẻ tí ti nào, càng đem chăn quần chặt quanh người.

Trọng Sơn cũng tức đến bạo phát, cả người nhào lên trên giường. Lúc đầu vốn là lôi ra, cuối cùng là động thủ đánh tới. Đường như ủy khuất mấy năm trời cũng đều thổ lộ trên người Long Hữu lúc này.

Hắn nhớ tới chính mình từng đuổi theo phía sau Dữu Tử, nhớ tới Dữu Tử cứ thế rời xa mình, nhớ tới vô luận đi tới nơi nào đều nhìn thấy bóng hình Dữu Tử, nhớ tới Dữu Tử từng nói những lời lạnh nhạt với mình, nhớ tới Dữu Tử cùng người ta chuyện trò vui vẻ...

Một trận thiên toàn địa chuyển, trong phút chốc, Trọng Sơn đã bị Long Hữu áp đảo dưới thân.

Những nụ hôn như cuồng phong bạo vũ tới tấp rơi xuống, mang theo một chút trả thù, một điểm tuyệt vọng, một vài chua xót... càng ngày càng ôn nhu, càng ngày càng xâm nhập, đầu tiên là môi, sau đó đến lưỡi...

Đầu óc Trọng Sơn bỗng nhiên trống rỗng, sững sờ nhìn người kia vẫn đang trên môi mình cuốn lấy không dứt, đến phản ứng phút chốc cũng đã quên, cảm nhận hắn ở trong khoang miệng mình đùa bỡn.

Cuối cùng, Long Hữu buông Trọng Sơn ra.

“Người ta thích chính là người.”

Mặt đất bỗng nhiên nghiêng ngả, Trọng Sơn lúc này mới giật mình tỉnh dậy, hắn đẩy mạnh Long Hữu ra, rồi bằng tốc độ nhanh nhất chạy ra khỏi phòng ký túc, cứ như thể phía sau đang có hồng thủy mãnh thú đuổi theo.

Long Hữu cũng không ngăn cản hắn, thậm chí cũng không hé răng lấy nửa lời.

Hắn cười, là nụ cười đầy tuyệt vọng.

Rốt cục cũng kết thúc rồi...

3. Chương 3

. Khí trời trong chớp mắt đột nhiên biến chuyển, mây đen âm trầm từ chân trời cuộn cuộn kéo tới, như thứ nước mực bị ai đánh đổ cứ một vòng rồi lại một vòng lan rộng ra xa. Một giọt, rồi hai giọt, mưa từng hạt lớn rơi như trút nước, lạnh lẽo một khoảng trời.

Mưa rồi, Trọng Sơn mới thở phà phò dừng lại, ngẩng đầu lên nhìn trời. Hắn chạy đến mức kiệt sức, đầu óc là một mảng mơ hồ.

Không rõ chính mình vì sao phải chạy trốn, cũng chẳng rõ... sợ hãi vì sao.

Hắn còn chưa tiêu hóa được cái tin tức mà Long Hữu đã nói với hắn kia.

“Ta thích người

Ta thích người

Ta thích người

Ta thích người

Ta thích người”

Dữu Tử rời ta đi là bởi vì thích ta? Dữu Tử tránh ta là bởi vì thích ta?

Không muốn quay về ký túc xá, cũng không muốn gặp Long Hữu.

Trọng Sơn cứ thế lê bước đi không mục đích, đi bao lâu, bao xa hắn cũng không nhớ rõ, cho tới tận khi hắn phát hiện mình đã lạc đường.

Trọng Sơn cười khổ. Thế này cũng được, càng không phải trở về.

Mọi vật mịt mù, bỗng nhiên xuất hiện một hình bóng trong mưa nhìn thật quen thuộc.

Hắn đỡ dẫn ngồi ở chiếc ghế dài, mặc cho nước mưa rơi xối xả. Bên chân đặt một túi hành lý màu đen.

Trước mắt chính là?

Trọng Sơn thực hoài nghi hai mắt của mình.

Long Hữu?

Tiếp theo hắn nhìn đến túi hành lý bên chân người kia.

Lửa giận bỗng nhiên bùng bùng nổi lên.

Hắn còn muốn chạy?!

Trọng Sơn xông lên phía trước, ôm lấy lưng áo của Long Hữu, hung dữ rống to: “Đường về ký túc xá là đường nào?!”

Hắn đã không còn muốn truy cứu vì sao Long Hữu lại xuất hiện ở chỗ này.

Long Hữu lại định rời khỏi hắn, nhận ra điều đó khiến hắn nổi trận lôi đình.

Hắn thầm nghĩ khi quay về ký túc xá phải hảo hảo chỉnh hắn một phen, chính mình không phải năm đó đã bắt đắc dĩ phải nhìn hắn rời đi ngày một xa hay sao.

“Bên trái.”

Long Hữu lại càng hoảng sợ, rốt cuộc bị bức bách phải nói ra.

Trọng Sơn không để ý tới Long Hữu, xoay người hướng phía bên trái kéo hắn bước đi. Khi kéo Long Hữu trở lại ký túc xá, cũng không chút thương hương tiếc ngọc nào mà đem Long Hữu đẩy lên giường.

Long Hữu cả người ướm sùng ngơ ngác nhìn hắn, thoát nhìn trông rất ngốc.

Trọng Sơn đột nhiên phát hiện có điều gì đó không thích hợp.

Mình đang làm gì đây? Biết rõ Long Hữu đối với mình ôm ấp một thứ tình cảm khác thường mà còn muốn trêu chọc hắn.

Bởi vì hắn phải rời khỏi.

Trong lòng không ngừng kêu gào.

Giống như trước định rời đi.

Tại sao?

Hắn rất quan trọng.

Vô cùng quan trọng.

So với cha mẹ

So với tri kỷ

So với tính mạng

So với tự do

còn trọng yếu hơn.

. . .

. . .

Tắt hết đèn, khóa cửa cẩn thận.

Trọng Sơn do dự một chút, khẽ cắn môi, rồi bò lên trên giường Long Hữu.

Lúc này Long Hữu mới hiểu được.

Hắn không dám tin, mỗi một lỗ chân lông cũng kích động mà run rẩy.

Quần áo ướt đầm tản mát khắp nơi, ngay cả ai bắt đầu trước cũng không cần biết. Mồi dán trên môi, lưỡi quần lấy lưỡi, trao đổi vô số những nụ hôn thật nồng nàn, thổ lộ hết song phương tưởng niệm. Sống trên đời tựa hồ chỉ vì giờ khắc được giao hòa cả thể xác lẫn linh hồn này. Hai người như hai con sói nhỏ lần đầu được biết đến mùi vị thịt, cứ thế không ngừng gặm cắn đối phương.

Đợi đến khi Trọng Sơn thanh tỉnh, hắn đã bị Long Hữu đặt ở dưới thân, trong lòng hắn có biết bao nhiêu bất mãn muốn được phát tác. Đúng lúc này, Long Hữu bỗng nhiên phát ra một tiếng rên rỉ. Trọng Sơn chợt nhớ ra chân hắn vẫn đang bị thương, trái tim liền mềm nhũn, đành để cho hắn tự do làm gì tùy thích. Động tác của Long Hữu càng lúc càng nhanh, tay trái không ngừng an ủi nơi cương cứng phía trước của hắn, ngón trỏ tay phải thì đã bắt đầu xâm nhập mật huyết mà mở rộng lãnh địa. Hai chân Trọng Sơn mở ra, kẹp chặt lấy thắt lưng Long Hữu, hành vi không lời nhưng như ngầm cổ vũ.

Trái tim Long Hữu cũng như say. Trọng Sơn thật sự đang nằm trong lòng hắn, cùng hắn trải qua ân ái mây mưa.

Trọng Sơn là của hắn, rốt cuộc cũng là của hắn rồi...

“Rốt cục cũng thành toàn cho đôi vạ thể nhân duyên kia.”

Nguyệt lão cảm thán, hài lòng sờ sờ râu mép. Đột nhiên nghĩ tới cái gì, răn dạy người bên cạnh: “Thanh Lam, người có đầu óc một chút được không, lần nào cũng dùng bóng rổ, nhờ lộ tẩy thì sao!”

“Muốn lộ thì đã lộ từ sớm rồi, đâu phải ai đi đâu cũng đụng nhau mà lo lộ.” Một lục y thiếu niên phản đối: “Đúng rồi, Nguyệt lão. Dây nhân duyên của mấy ngôi sao NBA ở đâu, tùy tiện chọn cho ta một cái quần lên đi.”

“Hài tử người cũng đã lấy vợ rồi, vậy mà vẫn còn ở đây chơi đùa. Không sợ Tây Môn Quảng Hàn?”

“Người biết Long tộc chúng ta đều cưới một người, gả cho một người. Ta đã cưới Quảng Hàn, đương nhiên còn có thể được gả cho một người khác.”

“... Quên đi, ta đã hiểu.”

“Vậy được rồi, giúp ta đi.”

“... Ta còn không muốn chết...”

~Hoàn~

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ca-doi-co-nguoi>